

Через плече завинувши в ношу
(В два вуха сповивальних, в совість-грушу:
Так дихають, з легень каміння свище),
Два потопельники тримають в ложці сушу,
Їм здерли шкіру, відсвітом зайшовши.
В повітрі шлунки-пашеки літають —
Жеруть подоби: гільзами з латуні
Потвори сиплються, де в три русла з затінень
(То плазмою дзюрчить, то лоєм тане)
Сліпучий живчик порожнини ділить
(Через провалля тельбухом розбухлим)
Й підземне серце по струмочку з Богом
Через моря окапин і обвуглень.
В зір заховавшись, розчерками болю
Передчуття, що запеклось і збігло,
Відкривши звуку животворні багна, —
Як з кратеру, шпичасту браму, пошесть
Смичком виводить, на рожеве збившись.
Зворотний біг: валує в лійках осінь —
Сургучний накип на листки виносить:
Розкидано двоповерхову віспу —
Над згарищами вікна вітру виснуть.
Назад, в рослинне повернуло наступ.
Всі проміжні, що від грози не згасли,
На паличці буття чвалають в гості,
На шворці — гору, що калічить гостре
(Гора з народження рожева,
Всіх піднебінням розмежовує).
Два потопельники, не подолавши гущі,
Без захисту на папороті гуснуть.
Крізь соляну реторту тягнуть крила ...
Розтявши хрящ-завісу, покропило
Світ кроквами, і вже нові світила,
Об'єднані, як полум'ям, дашками
(Тут Суд Страшний, а там потоп дошкулив —
Скляними дошками всі проміжки укрило)
Старих подоб, що, скинувши, важкими —
Й на повну волю — поносив і кинув.
З долин до неба пащі мелють кінські
Вир з душогубців, мавп і ошуканців,
Що відкриваються з палючої заслони
Повз мацаки (скрізь ляпа кров і слина),
Хрусталиками хрустячи так рясно,
Що тільки нитку залишають в русі.

Ніде нема ні прикриття, ні впину,
Несе вперед, як не волай на поміч.
Подоба, стать — минулось, тільки спомин.
Людино-кінь рослинного покрою
Дихнув — і світ на частки перекраєв:
Де вдосвіта лягли з Страшного Суду,
В зелену шкірку холодку присяде,
Корою відгороджений від світла
(Скрізь — плоті купи, зайвий мотлох),
Крик-глечик, як панчохи, з каламуті
На погляд натягнувши, спідніх мітить
(Усе кутасте потріпав — і кругле,
Світ на очах в нову подобу пухне).
Два потопельники тримають в ложці сушу:
Блищать тіла, потік людей крізь сажу
Наосліп до землі (о негасимі судна
Пересудів і поминальних суджень!)
Із лійкою стоять на небі судді:
В сумлінні ловлять карасів,
А їм теля печінку ссе.
Над ними пащеки розпечені несуться —
Перепроваджують до небуття і суті;
Тримаються: хто — боячись, хто — мужньо,
Хоча від них самі лиш духа мощі.
Тече жовток на плавники й зіниці:
Занурився і вплив черед ночі
Усеохопного, з самих тичинок, ока,
Що побороло плину вгинний вакуум
І з прірви вирок вирвами розносить:
Набік — душа, порічками волосся,
Набік — тіла, плечима потяглося,
Свідомість восьминогом. Тільки віддих,
Весь заграва, на видноколі видно:
Єдиний і останній, той, що є.
Два потопельники ...